

Хроника четвртог дана

ВРАЊСКИ НАСТУП

На сценама Дома културе Грачанице већ је приказано више од половине представа у такмичарском делу 52. Фестивала професионалних позоришта Србије. Јучерашњи. Четврти дан протекло је у знаку Краљевчана и Врањанаца. О Краљевачком позоришту, које је због немогућности извођења претходне вечери, представу извело јуче у подне, писали смо у јучерашњем фестивалском билтену. Биће речи и у позоришној критици коју објављујемо у овом броју. Зато данас пажњу посвећујемо првенствено Позоришту „Бора Станковић у Врању и њиховој представи „Три сестре“. Део врањског ансамбла гледаћемо поново вечерас у Бекетовој „Игри“ и то ће бити последња представа у оквиру Специјал-

ног програма селекторке Фестивала Милене Богавац.

Ваља најпре подсетити да врањско позориште, због тога што је у подметнутом пожару пре четири године изгубило зграду, и даље ради у врло отежаним условима и представе изводи ван матичне сцене. И чувени комад „Три сестре“ Антона Павловича Чехова, у режији Трајча Георгијева, премијерно је изведен у сали врањског Дома Војске Србије. Њихов долазак у Грачаницу је прво извођење ове представе изван Врања и прво њено учешће на неком позоришном фестивалу.

Судећи по ономе што је грачаничка публика видела и што се потом чуло у разговорима на „Округлом столу сусрета са ствараоцима“, овој представи

предстоји добар успех. Нажалост, у Грачаници је могао да је види мали број гледалаца јер је редитељ и представу и гледаоце сместио на бину. Са једне и друге стране позоришне сцене сместило се тек деведесетак гледалаца. Додуше, то је, како је објаснио редитељ, три пута више него што је он најпре одобрио, али је ван сале остало најмање још толико заинтересованих.

Сем разочарења код гледалаца, редитељ Георгијев изазвао је и гнев новинара и посебно телевизијских екипа којима није дозволио да сниме кадрове са представе. Када је у потоњим разговорима за „Округлим столом критике“ указано да је то преседан који штети самој представи, редитељ Георгијев је, после жустрих реплика, демонстративно напустио разговор. Како се испоставило, тај гаф око медија је изгледа настао због неспоразума и недовољне

кординације са организатором. Уосталом, манифестације попут „Јоакима“ обавезно прати и понека непредвиђена околност.

Врањанци ипак заслужују похвале не само због добре представе која оправдава селекторску намеру да нам на Фестивалу представи и класику и друга модернија театарска истраживања. Њихова представа припада оној првој категорији које публика, ипак, највише воли да гледа. Оставши без сопствене сцене, Позориште „Бора Станковић“, као својеврсни бескућник у сопственој кући, наставило је не само са припремањем представа, већ и организацијом својих, односно „Бориних позоришних дана“ чији континуитет није прекидан и траје ево већ 36 година. На тој позоришној светковини приказано је више од 500 представа театара из земље и иностранства.

Б.Ј.

„Три сестре“, Антон Павлович Чехов, позориште „Бора Станковић“ Врање

Ухваћена атмосфера пролазности

Мислим да је вечерашња представа, у односу на сва друга извођења била најтачнија, сматра глумац Марко Петричевић

Разговор о представи „Три сестре“ коју је режирао Трајче Георгијев почео је бурном расправом о односу редитеља према медијима и сниматељима који су намеравали да прате представу. Трајче Георгијев је захтевао да се камермани свих телевизија укључујући и екипу Радио телевизије Србије повуку са сцене, што су они и урадили и тако су остали ускраћени за снимке почетка представе.

Слободан Савић модератор округлог стола критике, названог и сусрети са ствараоцима, указао је на важност

одржавања оваквих фестивала у којима се људи срећу, њихов рад вреднује и на којима се учи.

„Постоји једна ствар коју не могу да прећутим: редитељ је одлучио да вечерас не може да се снима представа, укључујући и камере РТС. То је преседан који је мени непознат у мојој тридесетогодишњој каријери. Био сам на многим фестивалима, са најважнијим именима и ауторима али се никада није догодило да камера РТС са којом сам ја радио није могла да сними представу“, рекао је Савић и додао да је „представа „Три сестре“ је

просторно захтевна и никако није добро да на сцену уђу три, четири камере па да онда изађу. То би пореметило ову представу, која је камерна што се тиче простора, али за такве ствари увек постоји решење. Не може ни редитељ, ни продуцент, да буде толико искључив према медијима. Уколико не постоји никакав начин да се негде постави камера, а овде је постојало место у дубини гледалишта, онда редитељ одређује да се игра пет до седам минута само за медије, сат или два пре премијере на фестивалу. За ово су одговорни и организатори то једна ничим оправдана искључивост, а представа не сме да се ремети. Молим све да у будућим наступима, на фестивалима нађемо прихватљиво решење. Редитељ зна каква је представа и он мора да нађе место за медије“, рекао је Савић.

Трајче Георгијев је истакао да се ради о првом фестивалу на ком је играна представа „Три сестре“. „Јако ми је жао што је разговор почео оваквом критиком. Касно смо кренули, са припремама, све време сам био на сцени и склапа представу у простору у ком играмо, радио светло и све што треба да се уради. Прво смо поставили столице, онда је дошао захтев да повећамо број места, петнаест минута пре представе опет мењамо столице, и пет минута пре представе стижу камере. Ја питам камермана хоћете ли ви да снимате целу представу, а он каже: не, не само неки кадар па ћемо да изађемо. Онда сам му рекао да не може да се изађе и то је мој једини контакт са њима. Мене нико није обавестио да треба неко да уђе, ваљда неко треба да тражи и да пита пре представе. То је потпуно депласирано у овом случају“, закључио је

Георгијев. Након тога је уследила још жучнија расправа у којој је Георгијев напустио округли сто.

Разговор је настављен са глумцима подсећањем на друга извођења овог Чеховљевог комада где је направљено поређење са представама: словеначког редитеља Томија Јанежича која траје четири сата. Она је имала изразито наглашене, чеховљевске дужине; друга представа је руског аутора Погребничког сасвим друге естетике где се појављују три сестре у својим годинама као у комаду и три сестре на заласку живота. На крају представе позоришта из Врања појављују се три девојчице.

„Код Чехова је битно да се погоди та тешко ухватљива атмосфера“, рекао је модератор Савић и закључио: „Ова представа је у томе успела. Ја вам

честитам!“ Глумци и редитељ су ухватили део те атмосфере која захвата пролазности живота, неостварене амбиције, промашен живот.

„Чехов је један од најискренијих и најдиректнијих писаца код њега нема лажи. Како смо постигли ту атмосферу? Једноставно били смо посвећени сваком детаљу, разговорима, сарадњи са редитељем. Мислим да смо дали сву своју емоцију коју као глумци поседујемо и тако добили нове емотивне нијансе. Лаж никад не може да прође, ако сами себи не верујемо онда нам ни публика неће веровати. Мислим да је вечерашња представа, у односу на сва друга извођења била најтачнија. Не знам који је разлог, истина вечерас није била прећутана. Вечерас смо добили много више природности коју Чехов тражи, па је глумцу јако тешко да дође до ње“,

рекао је глумац Марко Петричевић.

Глумачка решења у односима између три сестре су врло тачна и њихови односи говоре о лажној нади и чамотињи, где се стално понавља: живети, радити, шта ће бити за двеста година...

„Ми „сестре“ изузетно сарађујемо, па се може рећи да смо, чак и приватне емоције искористиле за сцену. Мора се рећи да смо ми и у некој врсти приватне чамотиње, јер место где држимо пробе захтева велику концентрацију. Знате шта се догодило са нашим позориштем, па сада поред фолклорних друштава спремамо представе. Док спремамо Чехова, чујемо гоч у позадини“, рекла је Жетица Дејановић.

Слободан Савић је подвукао да се представа игра у битно другачијем простору од овог на фестивалу јер се игра у две просторије где је наглашено место боравка сестара и остатка породице.

„Редитељ је хтео да од простора велике сале Дома војске где ми сада играмо у Врању прикаже ту велику кућу у којој су Чеховљеви јунаци отуђени. Да ствар буде још гора чује се тишина и повећава се јаз између њих, условљен и величином простора“, одговорио је глумац Марко Петричевић.

Модератор је тематски усмерио задњи део разговора ка чувеним Чеховљевим љубавним троугловима кроз које се преламају карактери и атмосфера, тескоба и незадовољство.

„Наш задатак је био да сами истражујемо и разговарамо и трагамо за решењем наших ликова спонтано смо улазили у ликове“, рекла је глумица Наташа Стошић.

Ж.Р.

Богослав Тимотијевић, ученик Богословије

Допала ми се представа, јер је другачија од осталих. Иако дуго траје, одржава пажњу, и оставља прејак утисак. Овај фестивал је велики догађај за све Србе на Косову и Метохији. Долазимо сваке вечери из Призрена да подржимо фестивал својим присуством. Надам се да шаљемо лепу слику, да смо љубитељи позоришта и да волимо културу.

Лазар Максимовић, студент

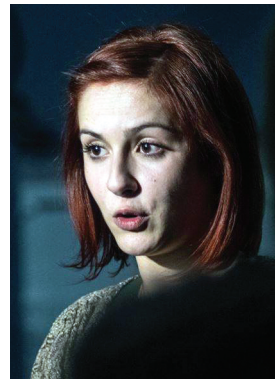
Велике похвале за представу и Врањско позориште. За мене једна од најбољих представа на репертоару. А оно што ми се посебно свидело, јесте та близина са глумцима на позорници. Овај фестивал је прелеп догађај, не само за Грачаницу, већ и за Косово и Метохију. На овакав начин се показује нашем народу да није и неће бити заборављен. Посебно ми је драго што је култура почела да се манифестује на овакав начин, јер то има непосредан утицај на виталност наше омладине.

Бојан Теофиловић, Центар за мир и толеранцију

Мислим да је нова концепција представе „Вина и пингвина“ у односу на све остале које сам до сад одгледао, нешто најзначајније што је одваја од других. Некако је динамичнија од осталих. Јако интересантна сценографија и костимографија. Што се тиче фестивала „Јоаким Вујић“, мислим да је ово одлична ствар за људе који овде живе и који су стално овде, да добију нове представе за одређено кратко време. Ово је свакако једна велика подршка за наше позориште из Приштине, које је сада стално у Грачаници, као и потпора за будуће успехе.

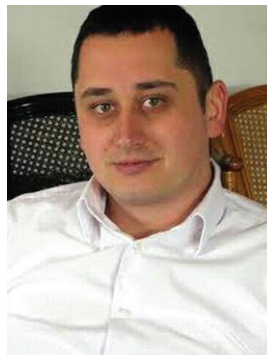
Јелена Орловић, глумица

Пре свега желим да кажем да је фестивал „Јоаким Вујић“ један велики празник не само за наше позориште у Грачаници, него и за све људе који живе овде. С обзиром да је ово Чехов, и да је ово комад „Три сестре“ мислим да је ово најбоље могуће режијско решење које је могло да се изведе. Имала сам прилику да играм такође на камерној сцени, али то је био савремени комад и пре свега због сценографије. Код представе „Три сестре“ је то неопходније, јер много значи када причаш причу људима, да буду ту, поред тебе, и самим тим је доживљај емоције је јачи. Могу једино да похвалим позориште „Бора Станковић“ из Врања. Ово је једна од бољих представа које сам погледала овде.

Срђан Јовановић, директор Врањског позоришта

Драго ми је да је овај фестивал у Грачаници. Сви смо се сложили да овај фестивал буде баш овде, јер је то пре свега велики изазов за Приштинско позориште, али и за заједницу професионалних позоришта „Јоаким Вујић“. Ви као домаћини сте феноменални и јако ми је пријатно овде. Све похвале и честитке организационом тиму. Сутра имамо један специфичан програм и очекујем исту посећеност. То је једна занимљива представа, то је једно читање Бекетовог позоришта, односно ситуације у којој се налази, а то је непостојање зграде, односно непостојање адекватних позоришних услова.

Игор Маринковић, економиста

Јако необична представа, још увек сам под јаким утиском како су глумци на мене пренели емоцију. Мислим да је то управо због тог директног контакта са глумцима, јер смо ми као публика све време били поред њих, на тим њиховим даскама које живот значе. Представа „Три сестре“ је све време држала пажњу, заиста сам одушевљен!

Мајда Поповић, проф. хемије

За Грачаницу посебно у овом периоду, овај фестивал је благодат. Наравно, говорећи о томе да нама не мањка пуно позориште, с обзиром да смо у овом периоду нарочито обогаћени представама и да имамо позориште и гостујуће представе. Ја захваљујем организатору и свима онима који су уложили велики труд да нам омогуће да можемо тако нешто да видимо и доживимо за ових седам дана. Нама и народу је ово било јако потребно да опет будемо у оном убеђењу да смо присутни, и надам се да ћемо се потпуно прикључити у све позоришне свечаности који се дешавају широм Србије.

Страхиња Шабић, ученик Богословије

Представа је била дивна! Свидела ми се та присност између публике и глумаца, а то је итекако важно, јер се представа доживљава на другачији начин. Можда је мало тешко испратити све ово, јер је представа пре свега јако дубокоумна. Вечерас сам први пут овде. Дошао сам из Призрена, и потрудићу се да пратим овај фестивал колико могу.

Дејан Алексић
ВИНА И ПИНГВИНА

Режија: Александра Ковачевић
Краљевачко позориште

ПРЕПРИЧАНИ ЖИВОТ

Место је било које у земљи Србији, време је рата и инфлације, 1993. година. Ликови су - двоје старијих, мушкарац и жена, реликти неког другог, бољег времена; троје младих, изданци рата и општег хаоса, али и поднебља у којем породичне суровости нису мање страшне од оних друштвених. Од ово троје, двојица су ситни шверцери, криминалци у покушају; девојка је просто девојка која живи са бабом. Они су љути, много псују, изгубљени су, бесперспективни.

Баба и њен познаник банални, до некле приглупи.

Док баба (Биљана Константиновић) и њен познаник Синадиновић (Зоран Церовина) испијају вино, он држи невероватне монологе препуне чињеница о небитним стварима (пресликани Васа С. Тајчић из тв серије); унука која се повремено појави је љута, без конкретног разлога, више као реакција на чињеницу да живи у Србији и да је мајка оставила а отац јој умро. Све ово, као и све остало у овој драми, сазнаје се из исказа, из препричавања ликова - њихови тмурни животи, породични проблеми, заглављивања по различитим институцијама, опсервације, све се то

исприча и преприча, док се тек мали део и одигра на сцени.

Одигра се да Миланче (Предраг Котур) и Зиги (Петар Лукић), лажни електричари који нуде услуге преко огласа, заправо незналице и ситни кримоси који би да преживе, стижу на позив у бабин стан, ваљда да га опљачкају, али на крају поубијају маторце.

Међутим, ово је сажетак тек једног циклуса радње, једног временског тока. Паралелно, преплићући се, иде друга могућност, други паралелни живот, или свет, у којем Миланчета и Зигија побију мало жешћи криминалци.

Све се, оба тока, дешава под окриљем три анђела смрти, урамљено појавом девојчице са балоном, оне која је унука некад била, када се на школској приредби упишила...

Оваквих детаља - којима се придаје велика пажња, па се и дуплирају сугеришући постојање паралелних светова и космичких (?) повезаности - има неколико, али се та идеја експлиците извргава руглу тиме што се за њу, у крајње неадекватном контексту, хвата луди Миланче.

Представа редитељски спаја поетике новог брутализма и надреализма, све у покушају да докучи мрак и ужас деведесетих. Много је ту натукница, асоцијација, али чињеница је да се овде махом седи и препричава. Као и у "Животињској фирми" из претходне вечери, режија претерани вербализам и одсуство драмских елемената у тексту покушава да надомести спољашњим ефектима, чиме се сама прича, као основна вредност, додатно потре.

Ах, да - зашто вина и пингвина?

Зато јер се пије вина, а у неким причама има пингвина. У контексту космичких повезаности.

Александра Гловацки

Антон Павлович Чехов

ТРИ СЕСТРЕ

Режија: Трајче Георгијев

Позориште "Бора Станковић" Врање

СУРОВОСТ ЖИВОТА

Од својих пет драмских наслова, Чехов је једино "Три сестре" поднасловом одредио као драму. За "Вишњик" тврди да је водвиљ, "Галеб" је комедија, "Ујка Вања" тек слике из сеоског живота. Па ипак, хумор је свуда исти, исти однос према ликовима које научно прецизно сагледава, сецира и дефинише. Ту препознатљивост животну, која краси Чехова, ансамбл врањанског позоришта је у пуној мери остварио. Вођен редитељем Трајчетом Георгијевим, на сцену изводи људе од крви и меса, онакве какви се срећу свакога дана на улици, у продавници, на послу. То нису суптилни, естетизовани ликови који причају о својим животним краховима и разочарењима; ово су људи на којима се јасно види да су проживели то о чему причају.

Сценска поставка умногоме је условљена околностима у којима позориште "Бора Станковић" ради; после пожара смештени су у Дом Војске, где користе салу намењену баловима. Три одвојена сценска простора - салон, трпезарија и спаваћа соба - надовезују се један на други, док је публика смештена свуда околу. Овај концепт је, без већих проблема, прилагођен и бини Дома културе. Блискост гледалаца и извођача консеквентно се користи током представе, јер се ликови повремено директно обраћају публици, третирајући је донекле као једног од гостију у кући.

Маша Жетице Дејановић недвосмислено носи ову представу. То је жена видљиво исцрпљена патњом због нељубави; ни мало заводница, ни мало за-

интересована за свој изглед, са подочњацима, горка и очајна. Јелена Филиповић такође сугестивно гради своју Ирину, успевши да њена младалачка наивност и ентузијазам делују сасвим аутентично, иако јој све време пробија предосећање извесне будуће емотивне неостварености и патње. Њен крик за Москвом само је крик; она зна да Москве у њиховим животима више неће бити. Олга Радмиле Ђорђевић је истински пошртована, топла и драга; уморна од сопствене чежње колико и од туђе патње. Иако је представа углавном лишена чеховљевског хумора, то је у највећој мери видљиво код Олге.

Оне нису споља лепе. Не зато што не би биле лепе глумице које их играју, већ зато што им је редитељ шминком и фризуром анулирао спољашњу лепоту, да би се, с друге стране, постигао изглед узвишен и очаравајући на много суптилнији начин. У складу са тим је и костим Иване Младеновић, свевремен, свакодневни, лишен гламура, са елеганцијом преовлађујуће црнине.

У сваком смислу, и визуелно и енергетски, одскаче њихова снаја, Наташа Милене Стошић. То је лепа, згодна жена, чија се вулгарност читава у хладном, безосећајном себичлуку и прорачунатости; без вике, без спољашњег простаклука, она је просто увредљиво обездуховљена и меркантилна.

Вершињин Ненада Недељковића је човек уморан од силних породичних проблема, без очекивања, ни мало заводник. Машина и његова љубав није ничим

предодређена, очекивана. То је љубав која се просто догодила, како то и иначе бива у животу.

Кулигин, Машин муж, заправо игра за Вершињина. Тај луцкасти, добри старчић претвара се у иритантно аутистичног кловна, упечатљив доказ Машине самоће, женске неиспуњености и животног пораз.

Марко Петричевић, као Прозоров, определио се за изглед човека препуног патње, једнако од почетка до краја.

Бојан Јовановић је као Тузенбах морао много да се потруди да би оправдао то што Ирина никако да се заљуби у тог драгог и лепог момка; успео је начинивши га благо несигурним и меканим, на неки начин човеком - сенком. Сољони Драгана Живковића је истински застрашујући, и то не због суровости које повремено изговори, већ због усиљеног осмеха иза кога јасно пробија мржња изазвана тугом.

Нинослав Трајковић је солидно ускочио у улогу доктора, док је сам редитељ

успешно преузео његовог слугу Феропонта. Духовитост с којом је то остварио једино је што недостаје његовом редитељском читању.

Тамара Стошић је сугестивним изразом жене скученог духовног и интелектуалног дијапазона упечатљива у улози дадиље.

После премијере ове представе у Врању, децембра прошле године, основна замерка ове критичарке односила се на преовлађујуће сентиментални тон, тако стран Чехову. Оно што смо синоћ видели, током фестивалског извођења, чврста је, горка и жестока интерпретација живота изневрених очекивања, препознатљива у савремености, а верна писцу. Лишена сентименталности, без сажаљења и самосажалења, представља вивисекцију живота изгубљених између снова и одсуства реалних циљева, неких људи вредних, духовних, емотивних, али неспособних.

Александра Гловацки

Промоција романа Милене Богавац
„Љубав се носи у три“

ПАТЕТИЧНО НЕПАТЕТИЧНА ЉУБАВНА ПРИЧА

Књижевном промоцијом отворено је још једно фестивалско вече 52. фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ селекторка фестивала Милена Богавац промовисала је свој први роман „Љубав се носи у три“. Поред ауторке која је говорила о свом роману, одломке из књиге читали су глумци Стефан Миликић, Милица Томашевић и Јелена Орловић. Пошто је роман скоро изашао из штампе, прву промоцију имао је управо овде у Грачаници: „Ако икада ова књига икада постане бренд, испод наслова стајаће Грачаница-Београд-Нови Сад“ рекла је отварајући промоцију Милена Богавац.

„Оно што је у почетку требало да буде драма, претворило се у роман. Настао је на једној фестивалској радионици у Љубљани. Ово је један необичан роман јер има пуно дијалога, који су свакако последица тога што је првобитно требало да буде драма. Када сам са неким људима разговарала о томе да пишем роман, прво питање је било да ли је то нешто истинито. Главни лик овог романа Ејми је заправо алтер его списатељице овог романа.“ - наставила је причу ауторка Милена Богавац.

Радња романа је смештена у новогишњој атмосфери, како је то време пуно меланхолије, Ејми покушава да у исто време оствари два готово немогућа задатка, да опстане, релативно срећна у свету онаквом какав јесте и да привуче озбиљнију пажњу извесном Панкери. Роман „Љубав се носи у три“ је књига о љубави, о (не)могућно-

стима да се она оствари, о сексу, лепшави и весели, мада покреће и нека друга тежа питања.

„Једва чекам да прочитам књигу“ - одушевљено је рекла глумица Тамара Томановић - „мислим да ће ова књига, онаква каква јесте, постати књига наше младости, онаква каква јесте, необуздана и немирна.“

„Љубав и даље опстаје у овом нашем суровом свету. Она може и мора опстати и бити права инспирација уметницима и једина истинска филозофија.“ - закључила је Богавац.

У остатку програма „Књижевници театра“ очекују нас промоција романа Иване Димић, као и промоција монографије „%0 година Јоакима“.

Жарко Миленковић

Промоција романа „Арзамас“ Иване Димић

РОМАН О ИСМЕВАЊУ СМРТИ

Књига Иване Цици Димић „Арзамас“ промовисана је синоћ у Дому културе у Грачаници у оквиру пратећег програма «Књижевници театра» 52. Фестивала „Јоаким Вујић“. Роман ове познате београдске драматуршкиње и ауторке неколико књига, бројних кратких прича и тв сценарија говори о смрти и суочавању са њом.

„Арзамас“ је прича о смрти, написана у неодређеном стилу у којој се преплићу проза, драма и романеска.

Ауторка у књизи износи најинтимнији однос између болесне мајке и ћерке која је преузела бригу о њој.

„Што се тиче теме књиге то је однос између мајке и ћерке у борби са болешћу, љубављу и смрћу. Ја сам се наслонила на сопствено искуство, девет година сам чувала дементну мајку и седам година сам писала ову књигу. Ти дијалози су нека врста хоризонтале, оно што је банални живот и у односу на то стоје ови прозни делови који су као нека вертикала и заправо структура књиге је прави један крст који иде

кроз цео роман“, казала је ауторка.

Говорећи о роману своје дугогодишње пријатељице, отац Иларион, игуман манастира Драганац, казао је да књига радосна, тешка и дубока. То је књига у којој се ауторка игра са смрћу, исмева је, каже отац Иларион.

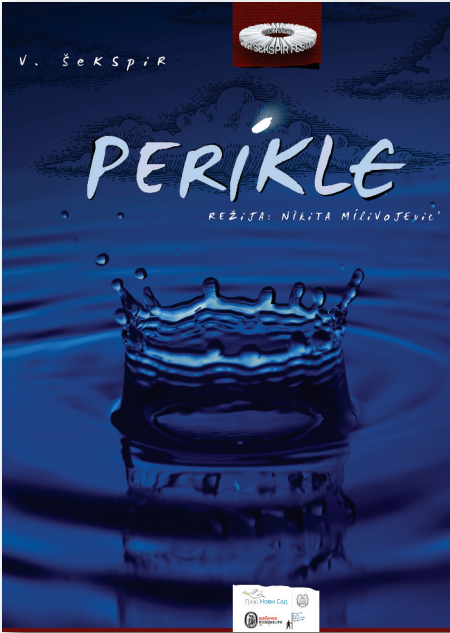
„Читајући ову књигу која је и роман а и драма, практично је немогуће одредити жанр, осећао сам се као свој на своме. Ова црнина коју носим је била потпуно умесена и ваљана за читање ове књиге која се бави смрћу као основним изазовом, основним непријатељем који нас зачињава целог нашег живота, али радост наступа када човек почиње да осећа да је смрт превладана љубављу. А љубав јесте живот“, истакао је Иларион.

Прозне делове романа пред публиком у Грачаници читао је глумца Милан Лане Гутовић.

Књига Иване Цици Димић објављена је почетком априла, а ово је била њена прва промоција.

Извор: КИМ радио

Шабачко позориште
18. мај 2016, 19.30 часова
ПЕРИКЛЕ, Вилијам Шекспир

Ауторска екипа
Режија / сценографија
- Никита Миливојевић
Костимографија
- Јелена Стокућа
Асистент редитеља
- Владимир Милојевић
Музика
- Коста Павловић

О ПОЗОРИШТУ

Прво театрално представленије Шабач је имао 1840. године. Те године, пред Божић, професор Шабачке гимназије Дамјан Маринковић припремио је "Светислава и Милеву", Јована Стерије Поповића.

Године 1906. основано је професионално Шабачко позориште.

Непосредно после ослобођења у Шапцу је формирано Народно позориште, које је прву представу дало 14. децембра 1944. године и све до данас наставља традицију позоришне уметности у овом граду.

Данас Шабачко позориште ради у згради Занатског дома, направљеној 1933. године. Има три сцене: Дечју, Малу сцену „Др Бранивој Ђорђевић“ и Велику сцену. Годишње припреми 5-8 премијера и прикаже око 200 представа на својим сценама и око 50 на гостовањима.

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Налазим да је неколико последњих Шекспирових комада (Симбелин, Зимска бајка, Перикле, Бура) заиста врло посебно. У њима као да нема стварне истине, више су некакве фантастичне приче препуне невероватних догађаја, са пуно обрта и изненађења, али и са доста недоследности и неусаглашености међу догађајима. Доста тога је временски и просторно имагинарно и делује као „бајка“.

Како последњих година имам утисак да живим у једној „бајковитој“, прилично нестварној стварности, у којој је све могуће, одједном су ови последњи Шекспирови комади постали једни од мојих омиљених. Управо ми та „невероватност догађања“ представља једну од њихових посебних дражи.

Позориште "Бора Станковић"
18. мај 2016, 22.30 часова
ИГРА, Семјуел Бекет

Ауторска екипа

Режија

- Ана Григоровић

Адаптација

- Вања Николић

Сценографија

- Марија Јевтић

Костим

- Ивана Младеновић

Дизајн звука

- Драган Стевановић Багзи

Видео

- Милан Антанасијевић

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Бекетова једночинка "Игра" наизглед третира проблем љубавног троугла. Муж, жена и љубавница заробљени су у три урне и приморани да говоре од стране светла. Њих троје понављају у недоглед причу о својој вези, промишљајући зашто су се нашли у оваквој безизлазној ситуацији. Бекет кроз ову сценску галерију поставља проблем играња у љубави зарад осећања. Да смо живи тако парадоксално бивајући душевно мртви. Врањски глумци су од пожара у позоришту у сличној егзистенцијалној клопци. Приморани од светла система, они настављају да играју и праве нове представе тако производећи илузију да су и даље живи и видљиви. Међутим истина је сасвим другачија. Без основних услова и праве

позоришне сале врањско позориште губи публику и све више прави уметничке компромисе. Са смањеним годишњим буџетима због прављења позоришне зграде, неадекватним простором за рад, и изведбу. Живот позоришне уметности у Врању стоји. Играјући се позоришта, чинимо га суштински мртвим. Да ли је то још једна игра наше запуштене културне стварности?

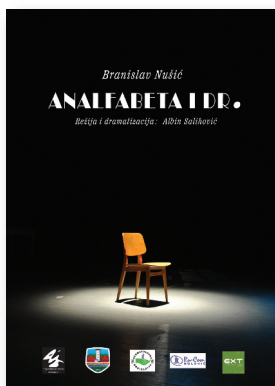

Књажевско српски театар
19. мај 2016, 19.30 часова
ЈЕЛИСАВЕТИНИ ЉУБАВНИ ЈАДИ, Милан Јелић

Ауторска екипа
Адаптација и режија - Марко Мисирача
Сценографија - Миливоје Штуловић
Костимографија - Ана Колбјанова
Музика - Драгослав Танасковић
Лектор - Радован Кнежевић
Кореограф - Предраг Ракић

Регионално позориште Нови Пазар
19. мај 2016, 22.30 часова
АНАЛФАБЕТА И ДР, Бранислав Нушић

Ауторска екипа
Редитељ - Албин Салиховић
Адаптација - Албин Салиховић
Сценограф - Ејуб Слезовић
Композитор - Харис Шећеровић
Костимограф - Медина Хонић-Авдовић

Следи

ПЕТАК, 20. мај
19.00. **ХРОМИ ИДЕАЛИ**, према роману
Милутина Ускоковића, у драматизацији
Олге Димитријевић и режији Зденка Свибена,
Народног позориште из Ужица (главни програм)

СУБОТА, 21. мај
19.00. Додела награда
и програм у част награђених

ОКРУГЛИ СТОЛОВИ КРИТИКЕ

Водитељ: Слободан Савић, позоришни критичар РТС-а,
аутор и уредник емисије "Читање позоришта".

КЊИЖЕВНЕ ПРОМОЦИЈЕ

- Промоција монографије 50 година „Јоакима“
- Промоција књижевног дела Милене Богавац
- Промоција књижевног дела Милоша Латиновића
- Промоција књижевног дела Иване Димић
Говоре: Отац Иларион, Милан Лане Гутовић
и аутор

МУЗИЧКИ ПРОГРАМ

(Организује се током пауза између
две представе у периоду од 21.00 - 22.30)

- Петар Ракић квинтет
- Being Being Вop
- Мишко Радовић акустик трио
- Blues dream
- Dark sky unplugged
- Lazy

СТРУЧНИ ЖИРИ

СВЕТОЗАР РАПАЈИЋ, РЕДИТЕЉ
ДАНА КРЉАР, ГЛУМИЦА
МАРИЈА КАЛАБИЋ, СЦЕНОГРАФИЊА

СЕЛЕКТОР

МИЛЕНА БОГАВАЦ

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

СЛОБОДАН САВИЋ

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА:
НЕНАД ТОДОРОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРИШТИНА

ВОЈО ЛУЧИЋ - КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ ТЕАТАР КРАГУЈЕВАЦ
СТАНИСЛАВ ГРУЈИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ
ИВАН ВУКОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У НИШУ
ЗОРАН КАРАЈИЋ - ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ЗОРАН СТАМАТОВИЋ - НАРОДНЕ ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ
БРАНИСЛАВ НЕДИЋ - КРУШЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ДАВОР МАРУШИЋ - ПОЗОРИШТЕ ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ
“ЗОРАН РАДМИЛОВИЋ” ЗАЈЕЧАР
ГРАДИМИР ФИЛИПОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ
СРЂАН ЈОВАНОВИЋ - ПОЗОРИШТЕ “БОРА СТАНКОВИЋ” ВРАЊЕ
МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ - КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
АНЂЕЛА МАРИЋ - РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР
ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ - ПУЛС ТЕАТАР ЛАЗАРЕВАЦ

НАГРАДЕ

- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ДРАМСКУ ПРЕДСТАВУ У ЦЕЛИНИ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ РЕЖИЈУ
- НАГРАДА ЗА ГЛУМАЧКО ОСТВАРЕЊЕ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ СЦЕНОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ КОСТИМОГРАФИЈУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ОРИГИНАЛНУ МУЗИКУ
- НАГРАДА ЗА НАЈБОЉЕГ МЛАДОГ ГЛУМЦА
- СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
- НАГРАДА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ

БИЛТЕН ФЕСТИВАЛА
број 4

УРЕДНИК
Ђорђе Јевтић

САРАДНИЦИ
Маја Тодић
Милан Танасковић
Милица Ничић
Јелена Ђорђевић

ФОТОГРАФИЈА
Никола Илић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКА ОПРЕМА
Александар Ракчевић
Милан Танасковић
Горан Аврамовић

Одржавање 52.
Фестивала професионалних
позоришта “Јоаким Вујић”
подржали су

Канцеларија за
Косово и Метохију
Владе Републике Србије

Министарство
културе и информисања
Владе Републике Србије

Општина Грачаница

